

[Justitsministeren.]

dringsforslag om en generel straffebestemmelse, som jeg vel, jeg var lige ved at sige på forhånd, kunne vente ikke at få flertal for, og det er jo altid en lidt betænkelig sag at gøre det. Hvorfor gør man det så i det hele taget? Vel for at få udtrykt nogle synspunkter, som måske nok har været fremme i debatten, men som skal tvinges frem til en afgørelse her i tinget.

Om dette vil jeg gerne sige, at på den ene side kan jeg naturligvis — med tyk streg under naturligvis — helt og fuldt gå ind for, at der skabes et så fuldstændigt grundlag, som det overhovedet er muligt, for at komme den økonomiske kriminalitet til livs. Men på den anden side — og der skal sættes en lige så tyk streg under dette hensyn — står altså hensynet til retssikkerheden, sådan som det er fremhævet af straffelovrådet og af de fleste af de hørte myndigheder. Det var disse hensyn, eller skulle jeg sige brydningen mellem disse to hensyn, der fik mig til under første behandling meget forsigtigt at give udtryk for, at man med de forslag til ændringer i straffeloven, som min forgænger, fru Nathalie Lind, havde lagt frem, havde nærmet sig så meget en generel bestemmelse, som man måske for øjeblikket turde gå.

Jeg indrømmer, at jeg den dag havde tvivl. Det har jeg altså også noget i dag, og jeg tror ikke, at der er nogen af retsudvalgets medlemmer, der med hæderlighed kan fastholde, at der ikke fortsat vil være tvivl om bestemmelserne på disse områder, så jeg står ikke her som noget nokkefår, der er ualmindeligt i forsamlingen i retsudvalget.

Den meget grundige udvalgsbehandling af lovforslaget vil for mig at se også give grundlag for, at man i det yderligere arbejde med disse forhold har fået nogle muligheder for at komme videre.

Jeg har stillet ændringsforslaget om en generel straffebestemmelse, fordi jeg tror, at det ville være et fremskridt i forhold til det principielle synspunkt at lukke så mange huller som overhovedet muligt. Alle, der har været inde i drøftelserne af disse ting, ved, hvilke betænkeligheder der gør sig gældende allerede over for det, vi gennemfører nu. For mig var det, synes jeg, næsten logisk ved nærmere eftertanke at gå et skridt videre og få lukket et hul mere med den generelle

straffebestemmelse, men jeg vil gerne understrege ordet „åbenbar“ i det ændringsforslag til generel bestemmelse, som jeg har stillet. For at en person skal kunne ifalde straf efter denne bestemmelse, skal han have handlet i åbenbar strid med redelig fremgangsmåde inden for et bestemt område, og det vil med andre ord sige, at han skal have handlet på en måde, som alle kan være enige om er odios. Det bør også fremføres, at domstolene nok vil være forsigtige med at pålægge straf efter den generelle bestemmelse, således at det derved sikres, at det virkelig kun er klart odiose forhold, der rammes. Jeg mener faktisk, at det vil kunne lade sig gøre trods alt ikke blot at virke inden for det forslag, men måske også at gøre nye erfaringer.

Må jeg om det andet ændringsforslag, der har været noget til debat i dag, nemlig om det nye punkt i aftalelovens § 36, sige, at også på det punkt har jeg været lidt i tvivl om, hvorvidt forslaget om at indsætte et nyt punkt skulle fremføres, det, som betyder, at domstolene får beføjelse til generelt at ændre aftalevilkår. I et af mine svar på retsudvalgets spørgsmål har jeg fremhævet, at denne ændring kan give anledning til visse betænkeligheder ud fra retssikkerhedssynspunkter. Jeg må imidlertid erkende, at der kan forekomme tilfælde, hvor det vil kunne føles som en mangel, at domstolene ikke har denne mulighed for generelt at ændre aftalevilkår, og så er jeg i øvrigt enig med forslagsstillerne i, at beføjelsen sikkert vil blive benyttet med skånsomhed af domstolene; derfor har jeg kunnet tiltræde ændringsforslaget.

Må jeg til de enkelte ordførere til allersidst sige bare nogle få ting. Jeg takker naturligvis min højtærede forgænger i det betroede embede som justitsminister for rosen om de kloge ord, der skulle være sagt af mig ved en bestemt lejlighed. Jeg tør næsten ikke i den forbindelse sige, at klogskaben måske hænger sammen med, at jeg var positivt indstillet over for fru Nathalie Linds forslag dengang.

Det er nu ikke rigtigt at sige, som fru Nathalie Lind forsøgte, at der var ændret på et tidligere udgangspunkt. Jeg tror, det er rigtigere at sige, at lige siden vi havde denne sag til behandling første gang, har der været to ting, der var diskussion om. Det var